

Prežili napriek všetkým prognózam

Posteľ na JISke je ako nepopísaná stránka. Hodiny tu utekajú veľmi pomaly. Sny sa miešajú s realitou a čas sa meria po kvapkách. Pre niektorých tu všetko znova začalo. Taká bola v tieto mesiace realita tisícok ľudí. Rovnako tomu bolo aj u protagonistov tohto rozprávania, ktorí napriek všetkým predpovediam a prognózam nad koronavírusom zvíťazili.

09.06.2020

Narodeniny na JISke

8. apríla sa Javier znovu narodil. Nie na pôrodnej sále, ale na JISke. V tento deň nadobudol vedomie a schopnosť komunikovať vďaka trubici, ktorú mu zaviedli pomocou tracheotómie a ktorá mu mala zachrániť život. V ten deň mal aj narodeniny. Zdravotné sestry mu vyrobili balóniky z chirurgických rukavíc a o polnoci mu zaspievali „Happy Birthday“. Nikdy na to nezabudne. Takmer mesiac bol na JISke v bezvedomí a polovicu toho času pod sedatívami.

Spomienky sa mu vytrácajú 12. marca, keď bol po šiestej dávke chemoterapie s horúčkou prijatý na kliniku Navarrskej univerzity v Madride. Javier je filozof a vysokoškolský profesor. Žije v centre

Opus Dei a keď sa nakazil, práve dokončil liečbu, ktorá mala zmenšiť nádor v hrubom čreve, aby mu ho mohli operovať. Jeho obranyschopnosť bola veľmi oslabená. Lekár mu povedal, aby na seba dával pozor, že jeho imunita je v tejto chvíli na najnižšej možnej úrovni. A vtedy prišiel COVID-19.

„Nič si nepamätám, aj keď viem, že už ma chceli párkrát odpísať. Ale vďaka Bohu, naďalej sa mi venovali. Dali si prácu a pátrali po podobných prípadoch v Taliansku: rozhodli sa, že ma každých osem hodín obrátia, aby som mohol ďalej dýchať, a okrem toho mi urobili tracheotómiu,“ rozpráva.

Prešlo 35 dní na JISke, schudol 20 kíl a bol samá rana. Prišiel o svalovú hmotu. Trpel pneumotoraxom a kapacita jeho pľúc bola 30%. Vyzeral príšerne, pripútaný na posteľ, k respirátoru a životne dôležitým

prístrojom. Hoci bol niekoľkokrát na umretie, lekári a sestričky sa mu naďalej venovali.

Medzitým sa za neho modlili stovky ľudí. „Medzi mojimi známymi sa začalo objavovať veľa správ o mojom stave, prosby o modlitby, aby som vyzdravel. Reťazec sa zväčšoval, rozprávali mi, že sa za mňa modlia ľudia v Spojených štátoch a v Keni (kam som predtým veľa cestoval), katolíci aj ľudia iných vyznaní, dokonca protestantský pastor,“ rozpráva.

Dni ubiehali v bezvedomí, zmes snívania a skutočnosti. Predstavoval si, že namiesto zdravotných sestier s ochrannými pomôckami v zelenej farbe ho ošetrojú statočné talianske ženy v čiernom. Dokonca sa videl v akomsi raji plnom detského smiechu, kde ho, zdá sa, čakalo šťastie dokonalejšej lásky. Mohol si vybrať, či tam zostane, alebo sa vráti do svojho

nedokonalého sveta, kde na neho čaká v Keni jeho projekt, ktorý má dať obživu a vzdelanie 300 chudobným deťom. Okrem toho si spomenul, že sa má ešte ospravedlniť niekomu, komu uškodil. Rozhodol sa pre návrat. Bolo to na jeho 51. narodeniny.

„Bojím sa, že zabudnem, že toto je moja druhá šanca. Máme žiť tak, aby náš život dával zmysel, aby sme dávali prednosť tomu, čo je hodnotné a nie tomu, čo je druhoradé. Bol to silný zážitok, pociťovať silu spoločenstva svätých, že nie som sám; byť poznačený olejom pri pomazaní chorých. Naozaj som cítil, že som ochraňovaný,“ hovorí.

A zatiaľ čo naberá síl a pripravuje sa na operáciu nádoru, Javier už pracuje na kampani na získaní finančných prostriedkov, aby mohol podporiť chudobné deti v Keni. Veľa ľudí stále pomáha, a to aj uprostred

tejto pandémie. Projekt sa volá Karibu Sana, čo po svahilsky znamená Vitajte.

Nesebestačná starénka

Inés má 99 rokov a už šesť rokov žije v domove pre rehoľníčky v centre Madridu. Inés je „nesebestačná“. Takto ju klasifikovali na ošetrovni tohto domova. Patrí do skupiny starých ľudí, ktorí sa o seba nevedia sami postarať. Potrebuje chodítko, je hluchá a má srdcové problémy. Niekedy jej príliš vystúpi krvný tlak a potrebuje kyslík. V marci chytila nejaký druh chrípky (ešte sa nevedelo, že je to COVID) a prijali ju do nemocnice, kde pre svoj vysoký vek nemala ani nárok na respirátor. Lekári povedali, že z nemocnice už neodíde. Ale stalo sa.

Keď sa vrátila do domova, rehoľníčky ju dali na nejakú dobu do karantény. Nevedela, kde je ani ako sa volá. „Pomaly nadobúdala vedomie a teraz už hovorí normálne, že je tu epidémia, že niektorí z jej okolia zomreli, ale že ona strach zo smrti nemá, je pokojná a hovorí, že odíde, keď Boh bude chcieť,“ rozpráva člen jej rodiny.

Rádové sestry museli po prepuknutí epidémie dodržiavať karanténu a riadenie domova prevzal odborný lekársky tím, ktorý tam poslal Mestský úrad v Madride. Keď sa situácia stabilizovala, začali sa vracat dobrovoľníci. Mnohí z nich sa divili optimizmu a radosti Inés, ako sa modlí ruženec a chodí na sv. prijímanie a akého má ducha služby.

„Ako sa dožiť 99 rokov, prežiť to, čo si prežila ona a nezabudnúť pritom na Boha?“ pýta sa jeden dobrovoľníkov. Niektorí s ňou hovoria

prostredníctvom video-konferencie, ďalší sa vďaka jej príkladu začali spovedať a chodiť na prijímanie. „Za všetko ďakuje a taký je Boh,“ dodáva jeden z nich. Inés je supernumerárka Opus Dei, bola jedna z tých, ktoré zo spoločnosti vylúčil COVID-19 a niekto, na koho by si nikto nestavil, že by to mohol prežiť. Rehoľníčky sa jej občas pýtajú: „Inés, vieš, prečo si tu?“ „Aby som pomáhala mnohým ľuďom,“ odvetí a s úsmevom odchádza.

Rada by som žila ďalej

Vitorina má 79 rokov, je pomocná numerárka, a potom, čo mnoho rokov pracovala v administratíve v centrách Opus Dei, si užíva dôchodok. Koncom marca však omdlela a prebudila sa v nemocnici Univerzitného centra v Bilbau. Tu sa

viac ako mesiac zotavovala, prežila karanténu i osamelosť. „Spočiatku som nevedela, že mám COVID-19. Bolo to, akoby mi povrazom obviazali všetky kĺby na nohách, sotva som sa hýbala. Povedali mi, že mi pomôžu chodítka a rehabilitácia“, rozpráva.

Nejakú dobu nemohla Vitorina rozhybať pravý bok, občas krívala a chodila s palicou. Jednej noci sa jej stav zhoršil. „Nafúkla som sa ako balón.“ Nakoniec sa potvrdila obávaná diagnóza: mala koronavírus, ktorý jej vyvolal zápal pľúc. Okrem toho chytila nemocničnú nákazu a mala pneumotorax, a tak sa obávala o svoj život. Ale všetko to prekonala. Teraz len ďakuje tým, ktorí sa o ňu starali a ktorí sa jej venujú v súčasnosti.

Mnohokrát myslela na smrť. „Váhy sa vychyľovali raz na jednu, raz na druhú stranu,“ spomína.

Odovzdávala sa do Božích rúk a obracala sa na Pannu Máriu a prosila ju o milosť života. „Milujem život a rada by som žila ďalej,“ hovorí.

Pre tých, ktorí si musia prejsť skúškou choroby COVID-19, má Vitorina toto jednoduché posolstvo: „Nech majú vieru, veľké odhodlanie a neklesajú na mysli, nech si zachovávajú nádej. Život je tým najväčším darom a stojí za to bojovať.“

Filip, mimoriadny pacient

Filip je miláčik svojich rodičov a svojich siedmich súrodencov. A preto boli plní úzkosti, keď mu sa mu 9. marca začala zvyšovať teplota. Zvyčajne je ťažké zistiť, čo mu je, pretože sa nevyjadruje jasne, nestázuje sa a niektoré veci nechápe. Filip má Downov syndróm.

O týždeň neskôr prijali Filipa na kliniku Navarrskej univerzity v Madride s obojstranným zápalom pľúc vyvolaným koronavírusom. Aby mohol komunikovať s lekármi a zdravotnými sestrami, jedna z jeho sestier, Mária, s ním odišla do nemocnice.

Filip je darom pre celú rodinu. „Vedľa neho zabudneš na všetky problémy. Ako raz napísala moja sestra, to, čo my by sme považovali za otravné, opakujúce sa alebo dokonca smiešne, je pre neho niečo úžasné. Zo všetkého má radosť, stále sa smeje, nekritizuje, nemyslí negatívne, nepletie sa do cudzích vecí, neuráža ťa,“ hovorí Mária, pre ktorú bolo „výsadou“ byť v tieto dni ‚hospitalizovaná‘ spolu s bratom.

„Títo ľudia majú duševné postihnutie, no každý z nich je jedinečný. Tým chcem povedať, že Filip má svoju osobnosť a charakter,

má veľmi rád hudbu a jeho obľúbenými filmami sú Leví kráľ, Mary Poppins a Matilda. Sníva o tom, že si v lete urobí výlet loďou, je dojatý počas Vianoc a pri speve kolied okolo adventného venca. Zvlášť si obľúbil Petra, najmenšieho zo súrodencov“, rozpráva Mária.

„Vedela som, že ma môže nakaziť, ale keď vidíš, že tvojím poslaním je pomáhať, aby sa tvoj brat zotavil, zabudneš na to. Vedela som, že môj brat je v rukách Božích a že môže počítať s modlitbou a podporou mnohých ďalších ľudí,“ uvažuje.

Na tretí deň od prijatia do nemocnice Filip prakticky celý deň prespal a nejedol. „Aj keď mi lekári hovorili, že je to normálne, mala som pocit, že jeho život pomaly vyhasína.“ Nakoniec lekári povedali, že má problémy s dýchaním a že by sa mal na niečo sústrediť. „Pustila som mu hudbu, ktorú mal rád, aby si skúsil

sadnúť. Vtedy sa mu lepšie dýcha. O 14:15 sa s ním spojila cez zoom celá rodina, a to bolo pre neho ďalšie povzbudenie. Všetci súrodenci aj moji rodičia robili, čo mohli, dávali mu otázky, aby ho rozosmiali. O ôsmej večer som mu povedala, že musíme zatlieskať doktorom, tým sa získal ďalší čas... Napriek tomu všetkému to nestačilo. Nedostávalo sa mu dosť vzduchu,“ rozpráva jeho sestra.

Jedného večera, keď mu vyskúšali všetky možné druhy kyslíkových masiek, aby nemusel byť intubovaný, ho previezli na JISku. Filip to nechápal. „Bola to ťažká chvíľa. Musela som mu vysvetliť, že ho lekári prevezú na iné poschodie a že ja s ním ísť nemôžem, ale že sa čoskoro znovu stretneme,“ spomína Mária.

Po troch dňoch prišla Mária k boxu JISky, aby svojho brata sprevádzala a aby sa nezľakol, keď ho budú odpájať.

No keď sa zdalo, že všetko speje k dobrému koncu, rodičia Filipa a Márie boli testovaní na COVID a pre pozitívne výsledky museli byť tiež hospitalizovaní. „Môj otec je rizikový pacient, bol dvakrát operovaný na rakovinu, jedno z toho boli pľúca. Matka sa vrátila domov o tri dni, ale otec bol v nemocnici 16 dní s vážnym klinickým obrazom,“ rozpráva Mária.

„Mám obrovské šťastie, že mám vieru a že som z Opus Dei, a to mi zvlášť v tejto chvíli pomohlo,“ spomína Mária. „Uvedomuješ si, že rátaš so silami, ktoré nie sú tvoje. Nedávno mi otec povedal: „Mysli na to, že Pán chce, aby si sa o neho starala prostredníctvom Filipa a Miguela Ángela.“ Tak sa volá ďalší chorý, s ktorým bol Filip na izbe. Miguel Ángel bol okamžite nápomocný a ešte teraz volá a zaujíma sa o zdravie Filipa.

Okrem toho boli obklopení tímom lekárov, zdravotných sestier, pomocníkov, upratovačiek a spolubývajúcich, v ktorých Mária objavila „tvár Boha, ktorý je Láska. Ľudia, ktorí žijú pre druhých bez pohľadu na hodinky, bez toho, aby sa mračili a pracujú 12, 14 i 18 hodín.

„Tým, ktorí stratili svojich príbuzných, by som povedala, nech nestrácajú nádej a nech sú si vedomí, že z neba nám budú pomáhať viac. Myslím si, že nám všetkým je to na zamyslenie,“ uvažuje Mária. „Naučili sme sa vážiť si priateľstvo, čo to znamená deliť sa s druhými, prijímať ich, akým obrovským šťastím je mať rodinu, čo je to pravé utrpenie a obeť. Naučili sme sa rozlišovať, čo je potrebné a čo je nadbytočné, a u každého človeka sme objavili to najlepšie. A to je tá pozitívna stránka ochorenia COVID-19.“

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/prezili-
napriek-vsetkym-prognozam/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/prezili-napriek-vsetkym-prognozam/)
(07.08.2025)